

sparelse udover følgende, som jeg skal omtale.

For det første sparer vi nu en Statsadvokat som Følge af Nedlæggelsen af Søndre Landsret. For det andet har Justitsministeriet ved en Anordning af 13. Juli 1927 givet bestemte Regler for, hvilke Sager der kan afgøres af Politimestrene, hvilke Sager der skal ind for Statsadvokaten, og endelig, hvilke Sager der skal ind for Rigsadvokaten. Jeg antager, at det er dette Princip, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i Virkeligheden vil ind paa, naar han mener, at det er godt at faa bestemt, hvor og af hvem de enkelte Sager skal afgøres. Det er altsaa nu ved denne Anordning afgjort, at Politimestrene i mange Tilfælde kan afgøre Sagerne saaledes, at de ikke skal ekspederes videre til Statsadvokaten, Rigsadvokaten og eventuelt til Ministeriet.

Foruden den Besparelse, der følger heraf, er vi ligeledes for Tiden i Færd med at overveje to andre Besparelsesprincipper, om jeg saa maa sige.

Det ene er, om man ikke i mange Tilfælde kan undgaa Appel af kriminelle Sager, nemlig i Tilfælde, hvor det ikke bliver forlangt af den sigtede. Maaske man appellerer noget for mange Sager og kunde nøjes med Appel af noget færre. Der er ingen Mening i Appel i alle Tilfælde. Kun hvor man eventuelt vilde kunne opnaa en stor Forandring af Dommen, kan der være Grund til Appel, uden at vedkommende sigtede selv forlanger det.

Dernæst søger vi at opnaa en Indskrænkning af Udgifterne derved, at Statsadvokaturen ikke forlanger saa meget beskrevet, som det for Tiden er Praxis.

Jeg vil bede det ærede Medlem overveje, om disse Synspunkter ikke falder sammen med dem, han har været inde paa i sit Besparelssystem. Jeg tror, at man ad den Vej kan naa langt. Men jeg tror altsaa, som jeg udviklede, ikke, at det er rigtigt at gaa bort fra Statsadvokaturen og lægge Arbejdet over til Amterne.

Det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen og det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen var inde paa Spørgsmaalet om Færdsels-sikkerheden, derunder navnlig Spørgsmaalet om berusede Chauffører. Jeg kan berolige de to Forespørgere med, at Justitsministeriet ikke vil tage med milde Hænder paa berusede Chauffører. Jeg kan for den tidligere Justitsministers Vedkommende og for den nuværende Justitsministers Vedkommende udtale, at vi er strenge overfor be-

rusede Chauffører og vil vedblive at være strenge. Naar vi dog i ganske enkelte Tilfælde har givet en Tilladelse tilbage, skyldes det følgende Forhold, som ærede Medlemmer vil erindre, at jeg allerede fremførte, da Loven i sin Tid blev vedtaget.

Det var min Mening med Lovforslaget i sin Tid at tvinge Domstolene til at berøve berusede Chauffører Tilladelsen til at køre. Det blev derfor foreskrevet, at Domstolene, naar de og de Forhold forelaa, skulde fradømme vedkommende Køretilladelsen for bestandig. Men det blev samtidig udtalt, at det selvfølgelig var en meget streng Straf i alle Forhold, og derfor blev der indført en Adgang til under særlige Forhold at formilde den, naar der var gaaet 2 Aar.

Saa kom den nye Lov. Nu var der ingen Grund mere til at tvinge Domstolene, for nu var de i temmelig stor Udstrækning inde paa den Praxis at fradømme Køretilladelsen. Den nye Lov er strengere end den tidligere, for saa vidt som den bestemmer, at man ikke kan give Køretilladelsen tilbage, blot fordi der er gaaet 2 Aar, der skal gaa 3 Aar. Paa den anden Side har imidlertid Domstolene Adgang til at fradømme Køretilladelsen for 5—6—7 Aar og behøver ikke at fradømme Tilladelsen for Livstid.

Derfor tror jeg, at enhver Justitsminister for Fremtiden vil være endnu strengere end den nuværende og den tidligere, idet han vil sige: Nu vil vi overhovedet ikke vide af Benaadning med Hensyn til berusede Chauffører. Thi naar nu Domstolene har Ret til at fradømme vedkommende Køretilladelsen for 5—6—7 Aar, maa det være det, der gælder, og saa er der som Hovedregel ingen Grund til i enkelte Tilfælde at gaa derunder.

I øvrigt kan jeg med Hensyn til Færdselssikkerheden sige, at jeg har ment — Tiden vil vise, om jeg faar Ret —, at den bedste Vej er at se at faa et Samarbejde i Gang mellem Politiet, Motororganisationerne og det gaaende og cyklende Publikum. Der er derfor af Ministeriet nedsat en Kommission, hvori alle disse tre Grupper er repræsenteret. Min Tanke var den, at det er meningsløst, at Motororganisationerne og Politiet staar som to kæmpende Faktorer overfor hinanden. Politiets Op-gave er ikke at mulkttere for Smaafor-seelsers Skyld. Men da Politiet ikke kan være alle Steder, er det nødt til i visse Tilfælde at slaa ned paa Smaaforseelser, fordi Smaaforseelser undertiden giver Anledning til store Ulykker. Hvis vi kan faa Motororganisationerne til at hjælpe